

Sygn.akt **IC 1236/16**

Dnia 14 lutego 2017r.

Sąd Okręgowy w N. (...) I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Małgorzata Franczak – Opiela

Protokolant : st. sekr. sąd. Jadwiga Pietrzak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 lutego 2017r. w N.

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G.

przeciwko M. K. (1)

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. na rzecz pozwanej M. K. (1) kwotę 4.817,00 zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1236/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 lutego 2017 roku

Strona powodowa B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wystąpiła w dniu 11 kwietnia 2016 r. z pozwem skierowanym przeciwko M. K. (1), w którym domagała się wydania nakazu zapłaty na kwotę 93.941,05 zł z maksymalnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym także kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Roszczenie swoje strona powodowa wywiodła z umowy kredytu z dnia 10 maja 2010 r. nr (...) \ (...) zawartej między pozwaną jako kredytobiorcą a (...) Bank S.A. z siedzibą we W. jako kredytodawcą. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania spłaty kredytu i dlatego (...) Bank S.A. sprzedał tę wierzytelność stronie powodowej na mocy umowy z dnia 2 września 2014 r. Dalej strona powodowa wskazała, że na dochodzoną kwotę składa się: 49.582,68 zł tytułem kapitału, 43.776,34 zł tytułem odsetek umownych, 582,03 zł tytułem kosztów obsługi kredytu i działań windykacyjnych. Na koniec wskazała, że pozwana była wzywana do zapłaty lecz okazało się to nieskuteczne.

Postanowieniem z dnia 29 września 2016 roku Sąd - na skutek częściowego cofnięcia pozwu przez stronę powodową - umorzył postępowanie w zakresie kwoty 73.941,05 zł. Tego samego dnia Sąd wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, do sygn. akt I Nc 109/16 nakazując pozwaną, aby zapłaciła stronie powodowej kwotę 20.000 złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym ale nie większej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 4 maja 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 3.867 zł tytułem kosztów procesu, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniosła w tym terminie sprzeciw do tut. Sądu.

Pozwana w dniu 18 października 2016 roku złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym także kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana zarzuciła brak legitymacji czynnej powoda, a to wobec faktu, iż nie wykazała skutecznie faktu

nabycia przedmiotowej wierzytelności. Dalej zarzuciła, że wysokość roszczenia nie została należycie wykazana, a nadto podniosła zarzut przedawnienia roszczenia uzasadniając go tym, że jeśli przyjąć, że roszczenie stało się wymagalne w dniu wystawienia (...) to trzy letni termin przedawnienia upłynął w dniu 30 stycznia 2016 r., a więc przed wniesieniem pozwu w sprawie.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa podniosła, że bieg terminu przedawnienia liczony od dnia wypowiedzenia umowy tj. 18 sierpnia 2011 r. został przerwany przez: złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na (...) w 2013 r., nadanie klauzuli wykonalności na (...) w dniu 6 lutego 2013 r., złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w 2013 r., umorzenie postępowania egzekucyjnego w dniu 13 czerwca 2014 r. Nadto podniosła, że pozwana w 2013 r. wielokrotnie kontaktowała się z nią i deklarowała spłatę zadłużenia. Dalej powodowy Fundusz wskazał, że dochodzone roszczenie w sposób dostateczny wynika z przedłożonych dokumentów, zaś jego legitymacja czynna znajduje oparcie w dokumentach umowy cesji.

W piśmie z dnia 6 grudnia 2016 r. pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko i argumenty, a nadto zaprzeczyła jakoby miała kiedykolwiek kontaktować się z powodem odnośnie przedmiotowej wierzytelności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 maja 2010 r. (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zawarł z pozwaną M. K. (1) umowę o kredyt konsolidacyjny powtórny nr (...) \ (...) w wyniku której, pozwanej udzielono kredytu w kwocie 66.216,03 zł. Kredyt ten miał być spłacony w 96 ratach, a ostatnia rata miała być płatna do 11 maja 2018 r. Wobec niewywiązywania się przez pozwaną z warunków umowy, (...) Bank S.A. wypowiedział ją w dniu 18 sierpnia 2011 r. Następnie w dniu 24 stycznia 2013 r. wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) na kwotę 71.343,45 zł. Na kwotę tę złożyły się: niespłacony kapitał w wysokości 49.582,68 zł, odsetki umowne od dnia 13 kwietnia 2011 r. do dnia 18 sierpnia 2011 r. w wysokości 3.697,63 zł, odsetki karne od dnia 13 kwietnia 2011 r. do dnia 23 stycznia 2013 r. w wysokości 17.693,14 zł oraz koszty windykacji 370 zł.

W dniu 6 lutego 2013 roku bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) Sąd Rejonowy w N. (...) VII Zamiejskowy Wydział Cywilny w M. nadał klauzulę wykonalności i w oparciu o ten tytuł wykonawczy (...) Bank S.A. we wniosku z dnia 10 czerwca 2013 r. wniósł o wszczęcie egzekucji przeciwko pozwanej. Postępowanie to prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ł. M. K. (2) zostało umorzone w postępowaniu z dnia 13 czerwca 2014 r. na skutek stwierdzonej bezskuteczności egzekucji.

Umową przelewu wierzytelności z dnia 2 września 2014 r. (...) Bank S.A. przelał na stronę powodową B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. między innymi wierzytelność wynikającą z ww. umowy kredytu konsolidacyjnego powtórnego nr (...) \ (...) z dnia 10 maja 2010 r.

Pismem z dnia 25 września 2014 r. (...) Bank S.A. z siedzibą we W. poinformował pozwaną o przelewie wierzytelności.

Dowód: w aktach sprawy Sądu Rejonowego w N. (...) VII Zamiejskowy Wydział Cywilny z siedzibą w M. o sygn. VII Co 120/13: (...) nr (...) k. 2; umowa kredytu z dnia (...) k. 4 – 8; postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności na (...) nr (...) k. 15; w aktach postępowania egzekucyjnego Km 27805/13 prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ł. M. K. (2): wniosek o wszczęcie egzekucji k. 1, postanowienie o umorzeniu egzekucji z dnia 13 czerwca 2014 r. k. 27; umowa przelewu wierzytelności z dnia 2 września 2014 r. wraz z wyciągami elektronicznymi z załączników do tej umowy k. 13 – 14 i 76 – 78, pismo (...) Bank S.A. z dnia 25 września 2014 r. k. 73.

Powyższy, stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez strony w toku sprawy dokumentów, których wiarygodność i autentyczność nie wzbudziła zastrzeżeń Sądu. W oparciu o zgromadzone dokumenty Sąd ustalił w szczególności, że strona powodowa zawarła skuteczną umowę przelewu wierzytelności z dnia 2 września 2014 r., która obejmowała także wierzytelność przysługującą (...) Bank S.A. przeciwko M. K. (1). Na tę okoliczność wskazują przede wszystkim dane dotyczące pozwanej (imię i nazwisko, adres, PESEL) jak i data umowy, które zostały zawarte w załączniku do umowy przelewu wierzytelności. Z tego wynika, że strona powodowa posiadała legitymację czynną

do występowania w niniejszej sprawie. W oparciu o przedłożone przez stronę powodową dokumenty Sąd ustalił także, iż przedmiotowa umowa kredytu została wypowiedziana w dniu 18 sierpnia 2011 r. Dokumenty zawarte w powołanych aktach sprawy VII Co 120/13 i Km 27805/13 potwierdzają fakt zawarcia umowy kredytu przez pozwaną, jej wypowiedzenie przez (...) Bank S.A., wystawienia (...), nadania mu klauzuli wykonalności i prowadzenia postępowania egzekucyjnego, ostatecznie umorzonego z uwagi na bezskuteczność egzekucji.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na skuteczny zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwaną.

Wierzytelność dochodzona pozwem wynika z zawartej przez pozwaną M. K. (1) w dniu 10 maja 2010 r. z (...) Bank S.A. we W. umowy kredytu konsolidacyjnego powtórnego.

Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe, t.j. Dz.U. 2015 poz. 128 ze zm.).

Pozwana jako kredytobiorca zobowiązana była do zwrotu kredytu. Z obowiązku tego M. K. (1) nie wywiązywała się należycie i w efekcie (...) Bank S.A. w dniu 18 sierpnia 2011 r. wypowiedział umowę i następnie w dniu 24 stycznia 2013 r. wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), któremu w dniu 6 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy w N. (...) VII Zamiejscowy Wydział Cywilny w M. nadał klauzulę wykonalności. W oparciu o ten tytuł prowadzona była - z wniosku (...) Bank S.A. - egzekucja komornicza, która jednak została umorzona w dniu 13 czerwca 2014 r. z uwagi na bezskuteczność egzekucji. Następnie umową przelewu wierzytelności z dnia 2 września 2014 r. (...) Bank S.A. przełał na stronę powodową B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. między innymi wierzytelność wynikającą z ww. umowy kredytu konsolidacyjnego powtórnego nr (...) \ (...) z dnia 10 maja 2010 r. O dokonany przelew pozwana została poinformowana w piśmie z dnia 25 września 2014 r.

Podkreślić trzeba na wstępie, iż zasadniczo podstawowym skutkiem przelewu wierzytelności jest sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta. Na mocy umowy przelewu przechodzi więc na cesjonariusza ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi wraz z wszelkimi prawami ubocznymi, które są związane z wierzytelnością główną (zob. wyrok SN z dnia 30 października 2002 r., sygn. akt V CKN 1542/00, Lex nr 1163594). Natomiast dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Zaakcentować należy, że stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie. Zmienia się jedynie osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela, czyli osoba uprawniona do żądania spełnienia świadczenia (zob. wyrok SN z dnia 5 września 2001 r., sygn. akt I CKN 379/00, Lex nr 52661).

Uprawnienie strony powodowej do dochodzenia wierzytelności z umowy kredytu, której pierwotnym wierzycielem był (...) Bank S.A. wynika zatem z umowy cesji z dnia 2 września 2014 r.

Na podstawie art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Na podstawie art. 92a cytowanej wyżej ustawy prawo bankowe (...) Bank S.A. posiadał prawo do zawarcia z funduszem inwestycyjnym umowy przelewu wierzytelności.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany został pogląd, iż nabywca wierzytelności niebędący bankiem w wyniku umowy przelewu wierzytelności powinien uzyskać sądowy tytuł egzekucyjny, a następnie klauzulę wykonalności, gdyż nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności niebędącemu bankiem nie jest dopuszczalne (zob. uchwała SN z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC 2005, nr 6, poz. 98). Sąd orzekający w niniejszej sprawie pogląd ten podziela. Tak więc w okolicznościach

niniejszej sprawy z racji następstwa prawnego, o którym mowa, prawo stwierdzone w tytule egzekucyjnym na rzecz dotychczasowego wierzyciela (banku) wygasa wskutek przejścia na inny podmiot (nie będący bankiem), a tym samym wygasa uprawnienie do prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez pierwotny podmiot. Oznacza to, że prawidłowo strona powodowa wystąpiła z powództwem przeciwko pozwanej celem uzyskania tytułu egzekucyjnego.

Skuteczny jest jednak podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z dyspozycją art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. W myśl art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

Cel i funkcja instytucji przedawnienia w kodeksie cywilnym sprowadzają się do usunięcia stanu niepewności prawnej w sytuacji, gdy uprawniony przez bardzo długi czas nie wykonuje swoich praw podmiotowych i nie realizuje przysługujących mu roszczeń (zob. wyrok SN z dnia 12 lutego 1991 r., III CRN 500/90, OSNC 1992, nr 7-8, poz. 137). Materialnoprawnym skutkiem podniesienia zarzutu przedawnienia, w sytuacji gdy termin przedawnienia już upłynął, jest bowiem możliwość odmowy spełnienia świadczenia przez dłużnika. Przedawnione roszczenie co prawda nie wygasa, lecz przekształca się w tzw. zobowiązanie naturalne, co oznacza w tym wypadku pozbawienie tego roszczenia ochrony sądowej. Skutek ten następuje z chwilą skutecznego (następującego po upływie terminu przedawnienia) podniesienia zarzutu przedawnienia, nie zaś z upływem samego terminu przedawnienia. Procesowym następstwem skutecznego podniesienia zarzutu przedawnienia przez dłużnika jest oddalenie przez sąd powództwa wniesionego przez wierzyciela.

Powołany wyżej przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi, że wyłącznie roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie ma charakter majątkowy jeśli wynika z prawa podmiotowego zaliczanego do kategorii praw majątkowych. Chodzi tu o cywilnoprawne roszczenia majątkowe, które opierają się na stosunkach prawnych łączących stronę uprawnioną i zobowiązaną, uregulowanych normami prawnymi skonstruowanymi według cywilnoprawnej metody regulacji stosunków społecznych (opartej na materialnoprawnej i formalnoprawnej równości stron takich stosunków oraz przysługującej stronom autonomii woli). Stąd też przepisy o przedawnieniu nie znajdują zastosowania do roszczeń o charakterze procesowym.

Zgodnie z treścią art. 118 k.p.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Termin przedawnienia roszczeń banku wynikających z kredytu bankowego cechuje dość krótki 3 letni termin przedawnienia. Termin ten wynika z faktu, że roszczenie banku dotyczące zwrotu kredytu bankowego wynika z prowadzonej przez bank działalności gospodarczej. Powyższy 3 letni termin przedawnienia znajduje również zastosowanie w sytuacji gdy kredytobiorcą był konsument, ze względu na fakt, iż w przypadku kredytu udzielanego przez bank, mamy do czynienia z roszczeniem związanym z prowadzoną działalnością gospodarczą (zob. wyrok SN z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, OSP 2004/11/141).

Odnośnie terminu, od którego zaczyna biec przedawnienie należy odwołać się do art. 120 § 1 k.c., w myśl którego bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, czyli gdy minął termin jego płatności. Zatem w razie wypowiedzenia umowy kredytu roszczenie przedawnia się po upływie trzech lat licząc od dnia wypowiedzenia.

W myśl art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Powołany przepis nie określa przesłanek, jakim powinna odpowiadać czynność, aby mogła skutecznie przerwać bieg terminu przedawnienia, nie ulega jednak wątpliwości, że chodzi o czynność przedsięwziętą bezpośrednio przez strony stosunku prawnego, leżącego u podstaw przedawniającego się roszczenia. Do przerywania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności; niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których lub przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdatna do przerywania przedawnienia, została dokonana. Czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia jest wniosek wierzyciela (banku) o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności (zob. uchwała SN z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC z 2005/4/58; wyrok SN 23 listopada 2011 r., IV CSK 156/11, OSNC - ZD z 2013/1/ 7, wyrok SN z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11, OSP z 2014/6/60; wyrok SN z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, niepubl.; wyrok SN z dnia 22 stycznia 2008 r., V CSK 386/07, niepubl.; wyrok SN z dnia 21 maja 2010 r., II CSK 614/09, niepubl.; wyrok SN z dnia 4 października 2012 r., I CSK 90/12, niepubl.). Czynnością taką jest też niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji, jest to bowiem czynność zmierzająca bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym tylko wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela, wskazanego w tytule egzekucyjnym i na którego rzecz temu tytułowi została nadana klauzula wykonalności (tak: wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 roku II CSK 196/14, Lex nr 1622306).

Rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia następuje bądź z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego, bądź z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego, w tym jego umorzenia (art. 826 k.p.c.) a wyjątek stanowi umorzenie na podstawie art. 823 lub 825 pkt 1 k.p.c. albo zwrot wniosku, które niweczą materialnoprawne skutki przerwy przedawnienia (zob. uchwała SN z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, OSNC z 2015/12/137; wyrok SN z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, publ. OSP z 2004/11/141; wyrok SN z dnia 23 stycznia 2007 r., V CSK 386/07, niepubl.; wyrok SN z dnia 14 kwietnia 2011 r., IV CSK 439/11, niepubl.; wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14, niepubl.). Umorzenie postępowania z urzędu z przyczyny bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. powoduje, że bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym rozpoczyna się na nowo. Dodać trzeba, iż również skuteczne wniesienie pozwu jest czynnością przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia i dlatego, zgodnie z powołanym przepisem, przerywa bieg przedawnienia. Przerwanie przedawnienia następuje jednak, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione. Tak więc z istoty tej instytucji wynika, że przerwanie następuje w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela; dotyczy tego roszczenia, które jest zabezpieczone, dochodzone, ustalone lub egzekwowane, jest skuteczne przeciwko osobie, wobec której kieruje się czynność i z korzyścią na rzecz osoby dokonującej czynności (zob. wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14, Lex nr 1622306).

W wyroku z dnia 29 czerwca 2016 roku w sprawie do sygn. akt III CZP 29/16 (Lex 2067028) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Sąd orzekający w niniejszej sprawie podgląd ten w całości podziela.

Przypomnienia wymaga, iż zasadniczo w razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Co do zasady, nabywca wierzytelności wstępuje zatem w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelewantne dla jego biegu.

Sąd orzekający podziela pogląd wyrażony w uchwale w sprawie III CZP 29/16, iż w przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (zob. uchwała SN z dnia 2

kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005/6/98; uchwała SN z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007/1/4; uchwała SN z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14 niepubl.). Cesjonariusz nie będący bankiem nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c..

Strona powodowa (fundusz sekurytyzacyjny) nie będąca bankiem nie może zatem powołać się na bankowy tytuł egzekucyjny, a w wyniku przejścia uprawnień nie może uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c.. Jediną dopuszczalną drogą jest dla strony powodowej ustalenie istnienia roszczenia w drodze procesu sądowego, po to aby uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie.

Jak już wskazano wyżej, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 (Lex nr 1622306) podkreślił, że przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela.

W okolicznościach niniejszej sprawy oznacza to, że uzyskanie przez (...) Bank S.A. klauzuli wykonalności na (...) z dnia 24 stycznia 2013 r. postanowieniem z dnia 6 lutego 2013 r. w sprawie I Co 120/13 Sądu Rejonowego w N. (...) czy nawet wszczęcie egzekucji wywołuje skutek przerwy tylko w stosunku do banku, gdyż pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności.

Skutki prawne postępowania klauzulowego czy egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności.

Sąd Najwyższy w uchwale III CZP 29/16 zwrócił uwagę na to, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo.

Reasumując Sąd orzekający w niniejszej sprawie akceptuje pogląd, iż czynność wszczęcia postępowania klauzulowego czy egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem - nawet jeżeli nabycie nastąpiło po rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo - nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania klauzulowego czy egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem.

Ostatecznie w okolicznościach niniejszej sprawy Sąd zważył, że licząc od daty wypowiedzenia umowy kredytu tj. od dnia 18 sierpnia 2011 r. trzyletni termin przedawnienia upłynął z dniem 18 sierpnia 2014 roku. Na dzień złożenia pozwu w niniejszej sprawie (11 kwietnia 2016 roku) roszczenie strony powodowej było już zatem przedawnione. Co prawda po dacie wypowiedzenia (...) Bank S.A. podejmował czynności, które skutkowały przerywaniem biegu terminu przedawnienia i jego późniejszym biegiem na nowo, jednakże na te okoliczności powodowy Fundusz nie może skutecznie się powoływać. Uznać należało zatem, że roszczenie główne z przedmiotowej umowy kredytu uległo przedawnieniu.

W sytuacji, w której doszło do przedawnienia roszczenia głównego przedawnieniu ulega również roszczenie o związane z nim odsetki. W uchwale składu siedmiu sędziów SN z 26 stycznia 2005 roku III CZP 42/2004 (OSNC 2005/9 poz. 149) wskazano, że roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego.

Strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, aby pozwana w stosunku do powoda uznała roszczenie, pozwana zaprzeczyła temu faktowi, a powód w tej sprawie nie przedstawił żadnych dowodów dla wykazania, że pozwana uznała roszczenie powoda.

W związku z powyższym, Sąd oddalił powództwo orzekając jak w punkcie I sentencji wyroku.

Strony były reprezentowane w sprawie przez profesjonalnych pełnomocników z wyboru a strona powodowa poniosła koszty sądowe z tytułu opłaty od pozwu.

Na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca proces jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie strona powodowa przegrywa proces i to na niej ciąży zatem obowiązek zwrotu pozwanej kosztów postępowania na które złożyły się kwoty: 4.800 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych; Dz.U. poz. 1804 – w brzmieniu do 26 października 2016 r.) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa.

Tytułem rozliczenia kosztów Sąd zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 4.817 zł.